

Δεκατρία χρόνια μνήμης, ποτέ λήθης - Του αρθρογράφου Παύλου Α. Κυρατσή

/ [Γνώμες](#)

Είναι πολύ δύσκολο να εξηγήσει κάποιος, με τα ανθρώπινα κριτήρια, γιατί να φεύγουν νωρίς από αυτή τη ζωή, άνθρωποι όχι μεγάλης ηλικίας, οι οποίοι θα μπορούσαν να προσφέρουν ακόμη έργο, ειδικά και όταν είναι κληρικοί.

Και θυμάμαι τον αείμνηστο πνευματικό μου πατέρα Μητροπολίτη Βεροίας Παύλο που ήταν 64 ετών αλλά και τον μακαριστό πατέρα μου π.Ανδρέα Κυρατσή, 61 ετών. Μεγάλος ο πόνος και η θλίψη αλλά η μόνη ελπίδα, η εκ νεκρών Ανάστασή τους, την ημέρα της Κρίσεως.

Με την συμπλήρωση στις 13 Ιουνίου 2010, δεκατριών χρόνων από τότε που ταξίδεψε μακριά από την οικογένειά του, ο π.Ανδρέας έρχονται στην σκέψη μου, πολλά γεγονότα...

Ήταν νεαρός ακόμη σπουδαστής της Εκκλησιαστικής Σχολής Αγίας Αναστασίας Χαλκιδικής, όταν επισκέφτηκε το μοναστήρι ο Βεροίας Παύλος.

Εκεί ρώτησε αν κάποιος θέλει να γίνει κληρικός και εάν έχει καταγωγή από τον νομό Ηλείας.

Ο π.Ανδρέας είπε ότι αυτός ήταν από εκεί. Χωρίς δεύτερη σκέψη, αφού τελείωσε την Σχολή, ακολούθησε τον Μητροπολίτη Παύλο, στην Βέροια...

Το 1972 σε ηλικία 23 ετών διάλεξε τον έγγαμο βίο και νυμφεύθηκε την μετέπειτα πρεσβυτέρα Γεωργία και το 1974 χειροτονήθηκε διάκονος στην Ιερά Μονή Αγίου Αθανασίου Σφηνίτσης.

Υπηρέτησε ως διάκονος δύο χρόνια στον Ι.Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου, Αλεξανδρείας.

Το 1976 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος στον Ι.Ναό Αγίου Ιωάννου, στο Νησέλι Ημαθίας και υπηρέτησε ως εφημέριος στους Ι.Ναούς Αγίου Αντωνίου, Αγίων Αναργύρων, Αγίου Γεωργίου, ενώ εξυπηρετούσε και την Ι.Μονή Αγίας Κυριακής.

Από το 1986 μόνιμος εφημέριος στον ενοριακό Ναό Αγίου Αθανασίου, κοιμητηρίων Βεροίας.

Ασκούσε τα καθήκοντα γραμματέως και λογιστή στα γραφεία της Μητροπόλεως ενώ στις 18.1.1987 του δόθηκε το οφφίκιο του Οικονόμου και του Πρωτοπρεσβυτέρου στις 15.11.1992.

Αρθρογραφούσε συχνά στον ημερήσιο τοπικό τύπο.

Τρία θα μπορούσαν να είναι τα κύρια γνωρίσματα του χαρακτήρα του.

Πρώτα η μεγάλη αγάπη του για την Εκκλησία και την οικογένεια.

Από μικρός ήθελε να γίνει ιερέας αλλά και να κάνει οικογένεια.

Έτσι το διπλό όνειρό του έγινε πραγματικότητα αφού και κληρικός έγινε και οικογένεια έκανε και δύο παιδιά μεγάλωσε με τη βοήθεια της πρεσβυτέρας του, με ήθος και αξιοπρέπεια.

Σαν ιερέας άφησε ακηλίδωτη την ιερωσύνη του, εκτελώντας κατά το καλύτερο, τα ιερατικά και λειτουργικά του καθήκοντα, γεγονός που κατά κοινή αποδοχή τα κατάφερε, παρά το σύντομο της ζωής του.

Δεύτερο χαρακτηριστικό η ανεξικακία του.

Ως άμεσος και στενός συνεργάτης του μακαριστού Παύλου, ήταν συνεχώς δίπλα του και ως οδηγός του, είχε την αμέριστη στήριξη και συμπαράστασή του...

Αυτό προκαλούσε ζηλόφθονα αισθήματα από πολλούς και αρκετές φορές συκοφαντήθηκε αδίκως και στον αείμνηστο Παύλο και στον μετέπειτα τοποτηρητή...

Όλα αυτά όπως ήταν φυσικό έφθαναν στα αυτιά του, αλλά δεν κρατούσε ούτε στάση αμυντική, ούτε εχθρική ανταποδίδοντας ή απαντώντας με τον ίδιο τρόπο.

Κρατούσε σιωπή, προσευχή και προσπαθούσε να μείνει μόνον μακριά από αυτούς τους ανθρώπους.

Δεν έκανε κατάχρηση της πατρικής αγάπης του γέροντά του, Μητροπολίτη Παύλου...

Τρίτο και σημαντικό γνώρισμα του χαρακτήρα του, το ότι δεν φοβόταν τον βιολογικό θάνατο...

Υπηρέτησε στον κοιμητηριακό Ναό του Αγίου Αθανασίου δεκατέσσερα χρόνια.

Έζησε από κοντά το πένθος, την θλίψη και την απελπισία όλων αυτών των ανθρώπων που έχαναν τους δικούς τους ανθρώπους είτε ήταν νέοι, είτε μεγαλύτεροι.

Σε όλους είχε να πεί έναν λόγο παρηγοριάς, δεν έμενε αδιάφορος...

Συνέπασχε με τους ενορίτες του και προσπαθούσε όπως μπορούσε να απαλύνει τον πόνο τους, να στεγνώσει τα δάκρυά τους...

Ίσως γι' αυτό το γραφείο του Ναού ήταν το δεύτερο σπίτι του...εκεί περνούσε τις περισσότερες ώρες της ημέρας του από νωρίς το πρωί, μετά στα γραφεία της μητρόπολης και ξανά πίσω, έως αργά το απόγευμα.

Φιλάνθρωπος, βοηθούσε κρυφά υποψήφιους κληρικούς αλλά και πολύτεκνους ιερείς οικονομικά όταν και όπως μπορούσε.

Ανακαίνισε το παλαιό γραφείο του Ναού και ευπρέπισε εσωτερικά και εξωτερικά την εκκλησία του Αγίου Αθανασίου.

Η ξαφνική όμως φυγή του αειμνήστου Βεροίας Παύλου, τον συγκλόνισε, όχι μόνο γιατί ήταν ένα γεγονός που κανείς δεν περίμενε, αλλά γιατί έχασε τον πατέρα του, το στήριγμά του, τον άνθρωπο που μπορούσε να του πεί τα προβλήματά του...

Άφησε τον τόπο όπου γεννήθηκε και χωρίς λογισμό ή δισταγμό πήρε την οικογένειά του, και πήγε στην άγνωστη γι' αυτόν πόλη της Βέροιας.

Να σημειωθεί δε, ότι ο μακαριστός Παύλος ήταν ένας ιεράρχης σοβαρός και αυστηρότατος, που δεν του άρεσαν τα πανηγύρια με πολλούς μητροπολίτες και ήθελε οι ιερείς του να είναι υπεύθυνοι σε όλα τους...

Δεν επέτρεπε παρεκτροπές ή λάθη...μπορεί να είχε καλή καρδιά και να βοηθούσε πολύ κόσμο, αλλά όταν έβλεπε ότι κάποιοι, είτε λαικοί είτε κληρικοί, ξεπερνούσαν τα όρια, τους έβαζε στη θέση τους με τον τρόπο που μόνον αυτός γνώριζε...

Παρ' όλα αυτά ο παπά Ανδρέας τον εμπιστεύτηκε, αλλά και ο Βεροίας Παύλος βρήκε στο πρόσωπό του, τον κληρικό που τον αγάπησε άδολα, με τέλεια υπακοή, χωρίς υποκρισία ή συμφέρον.

Δεν ήταν μία σχέση προιστάμενου και υφιστάμενου. Ήταν ένας αδελφικός σύνδεσμος με βάση την πνευματική σχέση πατρός και υιού...

Ίσως μέχρι και την φυγή και του ίδιου το 2010, να μην ξεπέρασε ποτέ αυτή την απώλεια του δεσπότη του...

Ένοιωθε μέσα του πνευματικά ορφανός. Μόνη του παρηγοριά η οικογένειά του, που ο Θεός του χάρισε, μία καλή και αφοσιωμένη πρεσβυτέρα, δύο παιδιά που υπεραγαπούσε και φρόντιζε ως καλός οικογενειάρχης να μην τους λείπει τίποτα, αλλά και τρία εγγόνια.

Είναι κάποια γεγονότα που σημαδεύουν την ζωή σου και θα τα έχεις μαζί σου, μέσα στην ψυχή σου για πάντα...

Ο παπά Ανδρέας ήταν αυτό που φαινόταν...θα μιλούσε και θα έλεγε αυτά που είχε στην καρδιά του, χωρίς φόβο αλλά με ευθύτητα και δίχως να υπολογίζει το κόστος των λεγομένων του.

Δεν εγκωμιάζε, ούτε κολάκευε κάποιον για να είναι αγαπητός, αλλά δεν του άρεσε και να τον εγκωμιάζουν.

Απλός σε όλη του την ζωή, δίχως ενδιαφέρον για τιμές και αξιώματα. Άλλωστε το οφφίκιο του πρωτοπρεσβύτερου το πήρε δεκαέξι χρόνια μετά την χειροτονία του...δεν τον συγκινούσαν όλα αυτά...κοίταζε την ουσία και την αξία της ιερωσύνης...

Μετά από μία νοσηλεία δύο εβδομάδων, έφυγε για τους ουρανούς ημέρα Κυριακή, στο νοσοκομείο της Βέροιας.

Πολλοί κληρικοί και πολλοί ενορίτες του, και όχι μόνο, ήρθαν να του πούν το τελευταίο αντίο την επόμενη ημέρα, 14η Ιουνίου.

Εκεί πίσω από το ιερό βήμα, στον Ναό που αγάπησε και υπηρέτησε, με αυτοθυσία,

αναπαύεται το σώμα του, η ψυχή του δίπλα στο Επουράνιο Πατέρα μας και στον Δεσπότη του...

Θυμόμαστε και τους δύο με συγκίνηση, αφού ο πατέρας μας, μάς χάρισε το ζείν, ο πνευματικός μας πατέρας το ευ ζείν...

Θυμάμαι την φράση που μου είχε μεταφέρει φίλος μου, όταν τον συνάντησε στα κοιμητήρια, να πίνει έξω από το γραφείο του, τον καφέ του:

" εδω είναι μιά χαρά, οι ψυχούλες δεν πειράζουν κανέναν και πρεσβεύουν για όλους μας...τους ζωντανούς να προσέχεις..."

Να έχουμε όλοι την ευχή του, όσοι τον γνώρισαν από κοντά και κράτησαν κάτι από τα λόγια του:

μιά στον
Πάυλο:

